

فرق کردار مردان خدا و بردگان دنیا

تمام امور دنیوی که پایه زندگی و حیات بشر در این عالم است مانند معاملات، تجارات، زراعات، صناعات، نکاح و طلاق و غیرها بین مومن و کافر مشترک است. مؤمن از آنها نتیجه حقیقی می‌گیرد چون نظر به اصالت آن داد؛ کافر نتیجه اعتباری می‌گیرد چون صرفاً نظر به ظاهر آن دارد.

أمیرالمؤمنین علیه السلام بیل دست می‌گرفت، تخم می‌کاشت، زراعت می‌نمود، درخت خرما می‌کاشت، نخلستان ایجاد می‌کرد، زمین را حفر می‌نمود، قنات آب روان جاری می‌ساخت؛ مردم کافر هم همین کارها را می‌کنند، فرقش چیست؟ این غفلت است و آن بیداری است. این به آرزوی تمتع از همین لذات می‌کاود و بر پایه حبّ نفس و زیادی ثروت و مال و فرزند و مفاخره بهره‌برداری می‌کند؛ و آن بر اساس اعانت و کمک و دستگیری به مساکین و فقرا و عدالت و رحمت برای رضای پروردگار و عالم ابدیت و اصالت معنی و روح انجام می‌دهد.

أمیرالمؤمنین علیه السلام برای چه قنات جاری می‌کرد؟ برای چه خطبه می‌خواند؟ برای چه شمشیر بدست می‌گرفت و در سرما و گرما با مواجهه با هزاران مشکل فعالیت می‌نمود؟ آیا برای زیاد کردن مال یا حبّ ریاست و خودنمائی مظاهر کمال و جلالش بود؟ ابداً ابداً! او کار می‌کرد با دیده واقع‌بین، با چشم خدا بین. کار می‌کرد چون نفس کار مطلوب بود. دیگران کار می‌کنند برای مقاصد جزئیّه. همین است مفرق طرق و بس.

مؤمن و کافر هر دو به موازات هم عمر خود را طی می‌کنند، بازی می‌کنند، و از دنیا متمتع می‌شوند، و دست به تجارت و زراعت و صناعت می‌برند، نکاح می‌کنند، زن می‌گیرند، بچه می‌آورند؛ اما مؤمن بر پایه اصیل ایمان به معنی و روح و بر جلوه خدا و اتّکاء بر بقاء انجام می‌دهد و کافر بر پایه سست دعاوی نفسانیّه و لذائذ فانیّه و شهوات و زینت‌های فریبنده. کافر نظر به ظاهر دارد و مؤمن در شکم ظاهر نظر به باطن دارد